

Knjiga proroka Daniela - broj šezdeset i četiri

Otkrivanje proročanstva: povezivanje 11. rujna 2001. s vremenom pečačenja, kasnom kišom i završnim Kristovim djelom

Jeff Pippenger

2024-01-28

U nedavnim člancima pozivali smo se na nekoliko odlomaka iz Duha proroštva koji ukazuju na vremensko razdoblje od 11. rujna 2001. do trenutka kada Mihael ustane i kada se zaključi vrijeme milosti za čovječanstvo. Tijekom tog vremenskog razdoblja postoji nekolicina proročkih prikaza koji predočuju završno Kristovo djelo u Svetinji nad svetinjama.

Kristovo djelo u svetištu prikazano je u viđenju o rijeci Ulaju u osmom poglavlju Danielove knjige, a sestra White obavijestila nas je da je viđenje o rijeci Ulaju sada u procesu ispunjenja. Završno djelo koje se izvršava u nebeskom svetištu, a koje je sada u procesu ispunjenja, prikazano je različitim proročkim izrazima. Ono je prikazano kao, među ostalim proročkim prikazima, vrijeme pečačenja, kasna kiša, završno djelo spasenja i čišćenje hrama. Važno je te izraze povezati, a također ih smjestiti u njihov ispravan povijesni okvir.

„U to vrijeme, dok se djelo spasenja bude privodilo kraju, nevolja će dolaziti na zemlju, i narodi će se gnjeviti, ali će biti zadržani kako ne bi spriječili djelo trećega anđela. U to će vrijeme doći ‘kasna kiša’, ili okrepa od prisutnosti Gospodnje, da dâ snagu jakomu glasu trećega anđela i pripravi svete da opstanu u razdoblju kada će se izliti sedam posljednjih zala.”
Early Writings, 85.

„Djelo trećega anđela“ također je „djelo spasenja“, koje priprema „svete da opstanu u vremenu kada će se izliti sedam posljednjih zala“.

I narodi se razgnjeviše, i dođe gnjev tvoj, i vrijeme mrtvima da im se sudi, i da se dade plaća slugama tvojim prorocima i svetima, i onima koji se boje imena tvojega, malima i velikima, i da se unište oni koji kvare zemlju. Otkrivenje 11,18.

Narodi se gnjeve prije nego što se vrijeme milosti zatvori (što je trenutak kada se izlijeva Božji gnjev), no kada se narodi gnjeve, oni su također „zadržani“. „Vrijeme“ kada se narodi gnjeve označava početak završnog djela spasenja, a završno djelo spasenja jest pečačenje Božjega naroda.

„Pravi Božji narod, koji u srcu nosi duh djela Gospodnjega i spasenje duša, uvijek će promatrati grijeh u njegovu stvarnom, grešnom obilježju. Oni će uvijek biti na strani vjernoga i otvorenoga ukoravanja grijeha koji lako opsjedaju Božji narod. Osobito će u završnom djelu za crkvu, u vremenu pečačenja stotinu četrdeset i četiri tisuće koji trebaju stajati bez mane pred prijestoljem Božjim, najdublje osjećati nepravde Božjega naroda po ispovijesti. To je snažno prikazano prorokovom slikom posljednjega djela pod likom ljudi od kojih je svaki u ruci imao oružje za klanje. Jedan među njima bio je odjeven u lan, s pisarskom tintarnicom o boku. ‘I reče mu Gospodin: Prođi posred grada, posred Jeruzalema, i stavi znak na čela ljudi koji uzdišu i plaču zbog svih gadosti što se čine posred njega.’” Svjedočanstva, svezak 3, 266.

Narodi se drže pod nadzorom kako ne bi spriječili zapečaćenje sto četrdeset i četiri tisuće. U sedmom poglavlju Otkrivenja gnjevni narodi koji se drže pod nadzorom prikazani su kao četiri vjetra koji se drže pod nadzorom tijekom toga istog vremenskog razdoblja, a to je vrijeme izričito označeno kao vremensko razdoblje.

„Sotona sada koristi svako sredstvo u ovo vrijeme pečaćenja kako bi odvratio umove Božjega naroda od sadašnje istine i naveo ih na kolebanje. Vidjela sam pokrivalo koje je Bog razastirao nad svojim narodom da ga zaštiti u vrijeme nevolje; i svaka duša koja je bila odlučna za istinu i čista u srcu trebala je biti pokrivena pokrivalom Svemogućega.

„Sotona je to znao i djelovao je silnom snagom kako bi umove što je moguće većeg broja ljudi održao kolebljivima i nesigurnima u pogledu istine. ...“

„Vidjela sam da Sotona djeluje na te načine kako bi odvratio, zaveo i odvuкао Božji narod upravo sada, u ovo vrijeme pečaćenja. Vidjela sam neke koji nisu čvrsto stajali za sadašnju istinu. Koljena su im drhtala, a noge im klizile, jer nisu bili čvrsto utemeljeni na istini, i pokrivalo Svemogućega Boga nije se moglo razastrijeti nad njima dok su tako drhtali.

„Sotona je iskušavao svaku svoju vještinu da ih zadrži ondje gdje su bili, sve dok pečaćenje ne prođe, dok se pokrov ne razastre nad Božjim narodom, a oni ne ostanu bez zaklona od užarenoga Božjeg gnjeva u sedam posljednjih zala. Bog je počeo razastirati taj pokrov nad svojim narodom, i uskoro će biti razastrt nad svima koji trebaju imati zaklon u dan pokolja. Bog će silno djelovati za svoj narod; a i Sotoni će biti dopušteno da djeluje.“ Early Writings, 43, 44.

Sestra White napisala je ove riječi 1851. godine, pet godina prije nego što je Božji narod ušao u laodicejsko stanje te odgodio proces pečaćenja odbacivanjem povećane svjetlosti o „sedam vremena“. Ta bi svjetlost unaprijed uvela i dovršila Božje djelo pokrivanja Njegova naroda prije sedam posljednjih zala. Umjesto toga, Božji se narod pobunio te je bio osuđen lutati pustinjom Laodiceje, kako je to predloženo pobunom i lutanjem po pustinji staroga Izraela. Koliko je pobunjenika staroga Izraela ušlo u Obećanu zemlju? Koji odlomak u Bibliji ili Duh proroštva prepoznaje ijednog Laodicejca koji će biti spašen? Odgovor glasi: „Nijedan!“ jer je Laodicejac jednako izgubljen kao i oni iz staroga Izraela koji su pomrli u pustinji.

Pečaćenje stotinu četrdeset i četiri tisuće jest razdoblje vremena, i ono započinje kada četiri anđela zadržavaju četiri vjetra, što je također vrijeme kada se narodi gnjeve, ali su ipak obuzdani. Tijekom vremena pečaćenja Bog priprema svoj narod da opstane u vrijeme sedam posljednjih zala, a ta je priprema prikazana kao navlačenje „pokrova“ nad Njegov narod, a također je prikazana i kao dovršenje djela spasenja i dovršenje djela trećega anđela. Priprava koja je prikazana svim tim slikama temelji se na prihvaćanju „sadašnje istine“.

Oni koji neće stajati „postojano za sadašnju istinu“ jesu oni koji su bili „kolebljivi“, jer njihov um nije bio usredotočen na „sadašnju istinu“. Ona piše da je „vidjela neke koji nisu stajali postojano za sadašnju istinu. Koljena su im drhtala, a stopala klizila, jer nisu bili čvrsto utemeljeni na istini, i zaklon Svemogućega Boga nije se mogao razvući nad njima dok su tako drhtali.”

„Sadašnja istina” jest ono što pruža „pokrov”, a „pokrov” je također prikazan kao „pečat Božji”. „Pečat Božji” bio je predodnačen krvlju koja je prekrivala vrata Hebreja, što je omogućilo anđelu zatorniku da prođe mimo domova u kojima su vrata bila „pokrivena” krvlju. „Pokrov” je „zapečaćenje”, a „zapečaćenje” se izvršava po „sadašnjoj istini”.

Posveti ih svojom istinom: tvoja riječ jest istina. Ivan 17,17.

Svaki reformatorski pokret imao je svoju vlastitu specifičnu temu, a tema reformatorskog pokreta sto četrdeset i četiri tisuće jest „Islam trećega Jao”. „Sadašnja istina” u posljednjim danima jest Islam trećega Jao.

„Pisma se neprestano otvaraju Božjem narodu. Uvijek je postojala i uvijek će postojati istina posebno primjenjiva na svaki naraštaj.” Review and Herald, 29. lipnja 1886.

To je poruka „sadašnje istine” koja zapečaćuje Božji narod u posljednjim danima, a vrijeme pečaćenja prikazano je kao da započinje kada se četiri vjetra zadržavaju pod nadzorom. Narodi su se razgnjevili 11. rujna 2001., i u tom je trenutku započelo pečaćenje sto četrdeset i četiri tisuće, dok se kasna kiša, koja je „poruka”, počela otpečaćivati.

„Ivanu su bili otvoreni prizori duboka i potresna značenja iz iskustva Crkve. Vidio je položaj, opasnosti, sukobe i konačno izbavljenje Božjega naroda. On bilježi završne poruke koje trebaju dozreti žetvu zemlje, bilo kao snopove za nebesku žitnicu bilo kao svežnjeve za oganj uništenja. Njemu su bili otkriveni predmeti od goleme važnosti, osobito za posljednju crkvu, kako bi oni koji se trebaju obratiti od zablude k istini bili poučeni o pogiblima i sukobima koji su pred njima. Nitko ne treba biti u tami u pogledu onoga što dolazi na zemlju.” Velika borba, 341.

Kad su se narodi razgnjevili, istodobno su bili zadržani, i „kasna kiša” počela je padati, a kasna kiša jest poruka „sadašnje istine” koja pečati Božji narod.

„Djelo u Battle Creeku istoga je reda. Voditelji u sanatoriju izmiješali su se s nevjernicima, primajući ih, više ili manje, u svoja vijeća, ali to je kao da se prihvaćaju posla zatvorenih očiju. Nedostaje im razboritost da vide što će se na nas obrušiti u bilo kojem trenutku. Postoji duh očaja, rata i krvoprolića, i taj će se duh povećavati sve do samoga završetka vremena. Čim Božji narod bude zapečaćen na svojim čelima — to nije nikakav pečat ni znak koji se može vidjeti, nego utvrđenost u istini, i umno i duhovno, tako da se ne mogu pokrenuti — čim Božji narod bude zapečaćen i pripravljen za potresanje, ono će doći. Uistinu, ono je već započelo. Božji su sudovi sada nad zemljom, da nam daju upozorenje, kako bismo znali što dolazi.” Manuscript Releases, svezak 10, 252.

„Pečaćenje” je „učvršćivanje u istini”. U kontekstu vremena pečaćenja ona piše: „Postoji duh očaja, rata i krvoprolića, i taj će se duh povećavati sve do samoga svršetka vremena.” Kada se narodi razgnjeve, bit će zadržani pod nadzorom, ali će se „rat i krvoproliće”, prikazani kao četiri vjetra, „povećavati sve do samoga svršetka vremena”. Islam trećega Jaoa postupno pojačava svoje ratovanje sve do samoga svršetka vremena, a proročko razumijevanje islama kao „teme” u reformaciji sto četrdeset i četiri tisuće istodobno se povećava tijekom toga istog vremenskog

razdoblja. Postupno pojačavanje koje ostvaruje islam teče usporedno s izlivanjem kasne kiše tijekom toga istog vremenskog razdoblja, jer je kasna kiša „poruka“.

„Pomazanici koji stoje uz Gospodina sve zemlje imaju položaj koji je nekoć bio dan Sotoni kao kerubinu zakriljujućem. Po svetim bićima koja okružuju njegovo prijestolje, Gospodin održava neprekidnu vezu sa stanovnicima zemlje. Zlatno ulje predstavlja milost kojom Bog opskrbljuje svjetiljke vjernika, da ne bi zatreperile i ugasnule. Kad se to sveto ulje ne bi izlivalo s neba u porukama Duha Božjega, sile zla imale bi potpunu vlast nad ljudima.“

„Bog se obeščašćuje kada ne primamo poruke koje nam šalje. Tako odbacujemo zlatno ulje koje bi on izlio u naše duše da bi se prenijelo onima koji su u tami. Kada dođe poziv: ‘Evo zaručnika, izlazite mu u susret,’ oni koji nisu primili sveto ulje, koji nisu njegovali Kristovu milost u svojim srcima, ustanovit će, poput ludih djevica, da nisu spremni susresti svojega Gospodina. Oni nemaju u sebi moć da pribave ulje, i njihov je život upropašten. Ali ako se traži Božji Sveti Duh, ako usrdno molimo, kao što je činio Mojsije: ‘Pokaži mi slavu svoju,’ Božja će se ljubav razliti u našim srcima. Kroz zlatne cijevi zlatno će nam se ulje prenositi. ‘Ne silom ni snagom, nego mojim Duhom, govori Jahve nad Vojskama.’ Primajući sjajne zrake Sunca pravednosti, Božja djeca svijetle kao svjetla u svijetu.” Review and Herald, 20. srpnja 1897.

Kasna kiša počinje „škropiti” i naposljetku se pojačava do punog izlivanja. „Škropljenje” kasne kiše poistovjećuje se s time da je kiša „odmjerena”, a puno izlivanje nastupa kada se izlije „bez mjere”. Sestra White jasno prepoznaje vrijeme kada kasna kiša pada, te je neki primaju, a neki ne. U to je vrijeme kiša „odmjerena”, odnosno ona „škropi”.

Neki će ljudi prepoznati da se nešto događa, ali će ih to samo prestrašiti.

„U crkvama će se očitovati čudesna manifestacija Božje sile, ali ona neće djelovati na one koji se nisu ponizili pred Gospodinom i otvorili vrata svojega srca priznanjem i pokajanjem. U očitovanju te sile koja obasjava zemlju slavom Božjom, oni će vidjeti samo nešto što u svojoj sljepoći smatraju opasnim, nešto što će pobuditi njihove strahove, i učvrstit će se u otporu prema tome. Budući da Gospodin ne djeluje u skladu s njihovim očekivanjima i predodžbama, suprotstavljat će se tomu djelu. „Zašto”, kažu oni, „ne bismo poznavali Duha Božjega, kad smo toliko godina bili u djelu?” Zato što nisu odgovorili na opomene i usrdne pozive poruka Božjih, nego su ustrajno govorili: „Bogat sam, i obogatio sam se, i ništa mi ne treba.”“ Maranatha, 219

„Mnogi su u velikoj mjeri propustili primiti ranu kišu. Nisu zadobili sve blagodati koje im je Bog tako osigurao. Očekuju da će ono što nedostaje biti nadoknađeno kasnom kišom. Kada bude podarena najobilnija punina milosti, namjeravaju otvoriti svoja srca da je prime. Čine strašnu pogrešku. Djelo koje je Bog započeo u ljudskom srcu dajući mu svoju svjetlost i spoznaju mora neprestano napredovati. Svaki pojedinac mora uvidjeti vlastitu potrebu. Srce mora biti ispražnjeno od svake nečistoće i očišćeno za prebivanje Duha. Rani su se učenici pripremili za izlivanje Svetoga Duha na Dan Pedesetnice priznanjem i napuštanjem grijeha, usrdnom molitvom i posvećenjem samih sebe Bogu. Isto djelo, samo u većoj mjeri, mora se učiniti sada. Tada je ljudski čimbenik trebao samo tražiti blagoslov i čekati da Gospod dovrši

djelo u vezi s njime. Bog je taj koji je započeo djelo, i On će dovršiti svoje djelo, učinivši čovjeka potpunim u Isusu Kristu. No ne smije biti nikakva zanemarivanja milosti prikazane ranom kišom. Samo oni koji žive u skladu sa svjetlošću koju imaju primit će veću svjetlost. Ako svakodnevno ne napredujemo u očitovanju djelatnih kršćanskih vrlina, nećemo prepoznati očitovanja Svetoga Duha u kasnoj kiši. Ona može padati na srca svuda oko nas, ali je mi nećemo razabrati niti primiti.” Testimonies to Ministers, 506, 507.

U tom odlomku ona utvrđuje da postoji vrijeme kada će se „podariti najbogatije obilje milosti“, čime označuje vrijeme kada se kasna kiša izljuje bez mjere. U vezi s tom činjenicom, ona utvrđuje da će veću svjetlost primiti samo oni koji žive u skladu sa svjetlošću koju imaju. Prema tom načelu, jasno je da se svjetlost (koja je sadašnja istina) postupno povećava. U posljednjoj rečenici ona utvrđuje vrijeme kada kasna kiša pada, i neki je prepoznaju i primaju, a drugi ne. Ako ne prepoznate poruku, koja je kasna kiša, nećete je primiti.

“Ne smijemo čekati kasnu kišu. Ona dolazi na sve koji će prepoznati i prisvojiti rosu i pljuskove milosti što padaju na nas. Kad skupimo djeliće svjetla, kad cijenimo sigurnu milost Božju, Boga koji voli da Mu vjerujemo, tada će se ispuniti svako obećanje. [citiran Izaija 61:11.] Sva zemlja treba biti ispunjena slavom Božjom.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svezak 7, 984.

U vrijeme kada se gnjevni narodi drže pod kontrolom, kasna kiša počinje se „mjeriti“. Kada se „najbogatije obilje milosti bude izlilo“, to označava vrijeme kada se kasna kiša izljuje bez mjere.

U vrijeme kada se narodi gnjeve, a ipak su zadržani, kasna kiša počinje padati, ali je „odmjerena“ jer je crkva u tom trenutku pomiješana s pšenicom i kukoljem. To je kiša koja i pšenicu i kukolj dovodi do zrelosti, a kasna kiša jest poruka sadašnje istine koja se ili prepoznaje i prima, ili ne. Svi su ti proročki pojmovi jasno prepoznati u Svetome pismu. Dana 11. rujna 2001. kasna je kiša počela „škropiti“, i postupno jača sve dok ne stigne poruka Ponoćnoga poklika i dok se mudre i lude djevice zauvijek ne razdvoje.

Mudri su tada uzdignuti kao stijeg da pozovu drugo Božje stado iz Babilona, a potom se kasna kiša izljuje bez mjere i nastavlja padati sve dok Mihael ne ustane i ljudsko vrijeme milosti ne završi.

„Vidjela sam da će četiri anđela zadržavati četiri vjetra dok Isusovo djelo ne bude dovršeno u Svetišću, a tada će doći sedam posljednjih zala.” Rani spisi, 36.

Zadržavanje četiriju vjetrova predstavlja Božju providnosnu kontrolu nad sve većim sudovima kojima On dopušta da se zbivaju u posljednjim danima. Četiri anđela zadržavaju četiri vjetra tijekom vremena pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće, ali u tom razdoblju postoji „duh očaja, rata i krvoprolića, i taj će duh rasti.” Kada posljednji od Božje djece budu zapečaćeni, Mihovil će ustati, četirima će vjetrovima biti potpuno dano da se oslobode, i doći će Sedam posljednjih zala.

U „času velikoga potresa” iz jedanaestoga poglavlja Otkrivenja, u „teškim vremenima” iz devetoga poglavlja Daniela, kada su ulica i zid dovršeni, jest vrijeme kada će se „narodi razgnjevit”. U tom vremenskom razdoblju kasna će kiša biti izlivena „na mjeru”. Izaija prepoznaje vrijeme kada se kasna kiša mjeri i označava to vrijeme kao „dan istočnoga vjetra”. „Dan istočnoga vjetra” bio je

11. rujna 2001.

Nastavit ćemo razmatrati „mjerenje” kasne kiše u sljedećem članku, ali treba imati na umu da dragulj iz Millerova sna, koji je na svetim pločama Habakuka prikazan kao tri Jaoa islama, treba u posljednjim danima sjati deset puta jače nego kad ga je Miller prvi put sabrao.

„Jednom prilikom, dok sam bila u gradu New Yorku, bila sam u noćno doba pozvana promatrati zgrade kako se uzdižu kat za katom prema nebu. Za te se zgrade jamčilo da su otporne na požar, a bile su podignute da proslave svoje vlasnike i graditelje. Sve više i više te su se zgrade uzdizale, i u njima se upotrebljavao najskuplji materijal. Oni kojima su te zgrade pripadale nisu se pitali: ‘Kako možemo najbolje proslaviti Boga?’ Gospodin nije bio u njihovim mislima.“

„Pomislila sam: ‘O, kad bi oni koji tako ulažu svoja sredstva mogli vidjeti svoj put onako kako ga Bog vidi! Gomilaju veličanstvene zgrade, ali kako je njihovo planiranje i smišljanje ludo u očima Vladara svemira. Ne proučavaju svim silama srca i uma kako bi mogli proslaviti Boga. Izgubili su iz vida ovu, prvu dužnost čovjeka.’“

„Dok su se te uznosite zgrade uzdizale, vlasnici su se radovali oholoj častoljubivosti što imaju novca kojim mogu ugađati sebi i izazivati zavist svojih susjeda. Velik dio novca koji su tako ulagali bio je stečen iznudom, tlačenjem siromaha. Zaboravili su da se na nebu vodi račun o svakom poslovnom postupku; ondje je zabilježena svaka nepravedna pogodba, svako prijevarno djelo. Dolazi vrijeme kada će ljudi u svojoj prijevari i drskosti dosegnuti točku preko koje im Gospodin neće dopustiti da prijeđu, te će spoznati da postoji granica Jahvinoj strpljivosti.“

„Prizor koji je potom prošao preda mnom bio je požarna uzbuna. Ljudi su gledali uzvišene i navodno vatrootporne zgrade te govorili: ‘One su posve sigurne.’ Ali te su zgrade bile progutane kao da su načinjene od smole. Vatrogasne sprave nisu mogle ništa učiniti da zaustave razaranje. Vatrogasci nisu bili u stanju upravljati spravama.“

„Poučena sam da će, kada dođe Gospodnje vrijeme, ako se u srcima oholih, častoljubivih ljudi ne bude dogodila nikakva promjena, ljudi uvidjeti da će ruka koja je bila silna spasavati biti silna i uništavati. Nikakva zemaljska sila ne može zaustaviti Božju ruku. Nikakav se materijal ne može upotrijebiti pri podizanju zgrada koji bi ih sačuvao od uništenja kada dođe Božje određeno vrijeme da pošalje odmazdu na ljude zbog njihova zanemarivanja Njegova zakona i zbog njihove sebične častoljubivosti.” Testimonies, volume 9, 12, 13.